

5 Αυγούστου 2020

Ο Αρχιεπίσκοπος Αθανάσιος κατάλαβε πως το μεγάλο ψάρι ήταν μαγαρισμένο και το πέταξε!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Όσιος Στάρετς Βαρσανούφιος (1845-1913).

[Διήγηση του Οσίου Στάρετς Βαρσανουφίου]:

Ένα [...] περιστατικό που φανερώνει την αγιότητα αυτού του ανθρώπου [του Αρχιεπισκόπου Αθανασίου του Καζάν] είναι και το ακόλουθο:

Γνώρισμα των αγίων ψυχών είναι και η ιλαρότητα της καρδιάς, που φυσικά αντανακλάται και στο πρόσωπο. Ο αξιομακάριστος αυτός Δεσπότης, ο Αθανάσιος, είχε την συνήθεια, τους επισκέπτες του να τους περιποιείται ο ίδιος. Κάτι που του έδινε ιδιαίτερη χαρά.

Σε κάποια εορτή, μετά την θεία Λειτουργία, είχε καλέσει στο σπίτι του μερικούς ανθρώπους για πρωινό. Ο Δεσπότης, που ήταν πολύ φιλόξενος άνθρωπος, κράτησε τους επισκέπτες του και για φαγητό.

Όταν ο διακονητής παρέθεσε στο τραπέζι το φαγητό – ένα τεράστιο ψάρι, ο Δεσπότης αφού το καλοκύτταξε φώναξε: «Μην το ακουμπήσει κανείς. Είναι μαγαρισμένο».

Όλοι οι συνδαιτυμόνες έμειναν αποσβολωμένοι. Στην συνέχεια ο Δεσπότης έδωσε εντολή στον διακονητή, να το απομακρύνει. Εκείνου δεν του έκαμε καρδιά να το πετάξει.

Μετά φώναξε τον μάγειρα. και όταν παρουσιάστηκε πρόσεξε πως τα δάχτυλά του ήταν τυλιγμένα με επίδεσμο και τον ερώτησε:

- Τι έπαθες;
- Να, Δεσπότη μου, εκεί που καθάριζα το ψάρι, κόπηκα;
- Και τι είπες την στιγμή εκείνη;
- Συγχώρεσέ με, βλαστήμησα! Άει στο...
- Ακούσατε! Ε, μετά από τέτοια λόγια, δεν επιτρέπεται να φαγωθή. Πέταξέ το και φτιάξε άλλο.

Και είπε συμπερασματικά ο Δεσπότης: «Να, πώς ακόμη και η κατάρα απλού ανθρώπου πιάνει!»

Γέροντα, ρώτησα, δεν μπορώ να καταλάβω, πώς ο αρχιεπίσκοπος Αθανάσιος ήξερε, ότι το φαγητό ήταν μαγαρισμένο.

Να σου ειπώ:

- Η κατάρα του μαγείρου έφερε κάποια αλλοίωση στο ψάρι, που ο Δεσπότης την κατάλαβε με τα πνευματικά του μάτια.

Γι' αυτό και στα μεγάλα δείπνα των κοσμικών, δεν θα την βρεις την νοστιμιά που έχει ακόμη και η απλή σούπα των καλογήρων.

Γιατί, όχι μόνο δεν τα φτιάχνουν με προσευχή, (αντίθετα μάλιστα, τα φτιάχνουν με βλαστήμιες, αισχρολογίες και κατάρες), μα ούτε καν κάνουν προσευχή, όταν κάθονται να φάνε. Στο μοναστήρι όλα είναι ευλογημένα και νόστιμα, γιατί όλα γίνονται με προσευχή και δοξολογία προς τον Θεό, «τον διδόντα τροφήν πάση σαρκί».

Από το βιβλίο του Οσίου Στάρετς Νίκωνος Μπελιάεφ, "Ρήματα ζωής, Το Ημερολόγιο του", έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα.